

Diumenge 10 de durant l'any / C

Lectura primera

1R 17,17-24

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquells dies, el fill d'una dona, mestressa de casa, es posà malalt, i la malaltia s'agreuà tant que el noi expirà. La dona digué a Elies: «Per què et ficaves amb mi, home de Déu? Veig que has vingut a casa meva per fer presents a Déu les meves culpes i fer morir el meu fill». Ell li digué: «Dóna-me'l». Elies el prengué dels braços de la mare, el pujà a l'habitació de dalt, on ell vivia, el posà al seu llit i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu, fins a la viuda que m'acull, li feu aquest mal de fer morir el seu fill?». Després s'estirà tres vegades sobre el noi i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu: feu, si us plau, que l'ànima d'aquest noi torni dintre d'ell». El Senyor escoltà el crit d'Elies: l'ànima del noi tornà dintre d'ell, i recobrà la vida. Elies el prengué, el dugué de l'habitació de dalt a la planta baixa de la casa, el donà a la seva mare i li digué: «Mira, el teu fill és viu». La dona digué a Elies: «Ara sé de cert que ets un home de Déu i que són del Senyor les paraules que anuncies».

Salm responsorial

29,2 i 4.5-6.11 i 12a i 13b (R.: 2a)

Amb quin goig us exalço, Senyor!
M'heu tret a flor d'aigua quan
m'ofegava,
i no heu permès que se n'alegrin els
enemics.
Senyor, m'heu arrencat de la terra dels
morts,
quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la
vida.

R. Amb quin goig us exalço, Senyor.

Canteu al Senyor els qui l'estimeu,
enaltiu la seva santetat!
El seu rigor dura un instant;
el seu favor, tota la vida.
Cap al tard tot eren plors,
l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi;
ajudeu-me, Senyor.
Heu mudat en joia les meves penes.
Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre.
R.

Lectura segona

Ga 1,11-19

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

Germans, vull que ho sapigueu: la Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes, perquè no l'he rebuda de cap home ni l'he apresada de ningú: l'he rebuda per una revelació de Jesucrist. Ja heu sentit parlar del meu comportament en el judaisme: amb quina fúria jo perseguia l'Església de Déu i l'atropellava; sobrepassava dins el judaisme molts compatricis de la meva edat, ja que era molt més zelós de les tradicions dels meus pares. Però Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia. Quan a ell, doncs, li semblà bé, em revelà el seu Fill, perquè jo l'anunciés als qui no són jueus. Tot seguit, sense haver consultat cap home de carn i sang, sense haver pujat a Jerusalem, a trobar els qui ja eren apòstols abans que jo, me'n vaig anar a Aràbia, i d'allà vaig tornar a Damasc. Només tres anys més tard vaig pujar a Jerusalem per

conèixer Quefes, i vaig passar quinze dies amb ell. Dels altres apòstols no en vaig veure cap, fora de Jaume, el germà del Senyor.

Evangelí

Lc 7,11-17

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps Jesús se n'anà a un poblet anomenat Naïm. L'acompanyaven els deixebles i molta gent. Quan s'acostaven a l'entrada del poble es trobà que duïen a enterrar un mort, fill únic d'una mare viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare.

Així que el Senyor la veié, se'n compadí i li digué: «No ploris». El Senyor s'acostà al fèretre i li posà la mà al damunt. Els qui el portaven s'aturaren, i ell digué: «Jove, aixeca't». El mort es posà assegut i començà a parlar. I el Senyor el donà a la seva mare. Tots quedaren esglaiats i glorificaven Déu.

La gent deia: «Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta». Deien també: «Déu ha visitat el seu poble». Per tot el país dels jueus i per tota la rodalia s'escampà aquesta anomenada de Jesús.